

Afgørelse ud i Befolkningen, saa forflygtiger man i Virkeligheden Ansvar. Men Ansvar vil sige, at man paa den ene Side kan faa Ros, naar noget gaar godt, men at man paa den anden Side skal rammes, hvis det gaar galt, og det kan ikke ske, naar Ansvar er forflygtiget. Man maa vide, hvor de Mænd er at finde, som har paataget sig dette Ansvar.

Nu kundgøres det altsaa i disse Dage for Befolkningen, at Regeringen for sit Vedkommende har solgt en Del af Danmarks Rige — og det stemmer jo med den udprægede Tendens, der er hos Nutidens parlamentariske Regeringer til at skaffe sig et Paradis i Form af et Kabinetsherredømme. Den lægger et vist Tryk paa os ved de mange Millioner — og den gør naturligvis Regning paa den uhyre Rolle, som Pengene netop i denne Tid spiller for Befolkningen — og ved forskellige Legender. Men Rigsdagen bør efter min Mening ikke gøre sig medskyldig i det, der er gaaet forud for denne Sags Forelæggelse. Den højtærede Finansminister spurgte i Gaar: Kalder man dette Overrumpling? Hvad er det, vi gør, spurgte Finansministeren. Ikke andet, end at vi fører vore Forhandlinger til Ende som sædvanlig, og naar det hele er i Orden, fremlægger vi paa Rigsdagens Bord Resultatet, og saa kan den om Afgørelsen. Men det kan dog ikke være Finansministeren ubekendt, at i talrige andre Tilfælde og særlig et Tilfælde, som ikke ligger to Maaneder tilbage i Tiden, om jeg husker ret, gik det helt anderledes til. Der var ogsaa ført Forhandlinger med en udenlandsk Magt, og man var kommet til en foreløbig Overenskomst. Da man saa var naaet til denne foreløbige Overenskomst, samlede enkelte af Ministeriets Medlemmer Partiformændene til en Konference og spurgte dem om deres Mening. Vi tilkendegav vor Mening, og vi mente at kunne tilkendegive denne som vore Partiers Mening, vi forelagde Sagen for vore Partier, og derefter mødte Ministeriet frem med et Forslag. Ganske den samme Fremgangsmaade kunde Ministeriet have fulgt i dette Tilfælde. Der er altsaa anden Vej end den, som Ministeriet her er gaaet.

Spørgsmaalet er nu: haster det eller haster det ikke med denne Sag? Det er jo muligt, at det slet ikke haster. Efter visse Udtalelser at dømme, vil Ministeriet jo frigøre sig for Beskyldningen for, at der er sket en Overrumpling. Det haster altsaa maaske slet ikke, det er altsaa muligt,

at den Konvention, her foreligger, kan blive hos Rigsdagen en rum Tid, kan blive hos den, indtil den finder, at Øjeblikket er belejligt til Sagens Afgørelse. Der staar, saa vidt jeg husker, ikke i Konventionen noget som helst om, hvornaar Sagen skal afgøres. (*Borgbjerg*: Jeg troede, vi skulde have Valg). Det ærede Medlem maa endelig forholde sig rolig. Jeg kan godt begribe, at det ærede Medlem som en Høne gerne vil vogte sine Kyllinger, men det ærede Medlem maa virkelig forholde sig rolig. Men haster det med Sagen, skal Afgørelsen træffes hurtigt, saa kommer vi til den Situation, at der skal være Valg, og Konsekvenserne deraf vil selvfølgelig vort Parti ogsaa tage.

Indenrigsministeren (*Rode*): Det ærede Medlem fra Frederiksberg (*Ellinger*) fremstillede i en længere Udvikling sin Opfattelse af Nødvendigheden af et personligt Tillidsforhold mellem Menneskene — noget, hvorom der ikke kan være nogen Tvivl. Under denne Udvikling udtalte det ærede Medlem, at han en Gang havde sagt til et Medlem af Regeringen, at han gik til Forhandling med dette Medlem af Regeringen med en behagelig Følelse af, at han ikke vilde blive ført bag Lyset. Det minder mig om Udtalelser, det ærede Medlem har fremsat til mig, men de faldt ganske vist lidt anderledes. Det ærede Medlem sagde, at han indledede de vedkommende Forhandlinger med mig med større Tillid, end han vilde kunne gøre overfor visse andre — jeg skal ikke nævne hvem. Disse Forhandlinger drejede sig om Muligheden af at finde en Løsning af Grundlovssagen. Det ærede Medlem og hans Meningsfæller kom til os og sagde, at det var ønskeligt, at disse Forhandlinger blev holdt hemmelige, saaledes at der ikke om dem kom noget ud, før det viste sig, om det var muligt at naa til et saadant Resultat, at der var Grund til at vente, at Rigsdagens samtlige Partier kunde enes derom. Indtil da skulde Forhandlingerne holdes hemmelige. Det var blandt andet med Hensyn til dette Forhold, det ærede Medlem gik ud fra, at han med Tillid kunde tale med mig, og det ærede Medlem blev paa dette Punkt lige saa lidt svigtet i sin Tillid til mig, som jeg i min Tillid til ham. Men hvis nu det ærede Medlem en Dag var blevet stillet saaledes under disse Forhandlinger, som han ønskede ikke skulde kendes af hans Partis Medlemmer, før de var førte til det Resultat, jeg nævnedes, at en Jour-